

Marjan

Jan, buurvrouw Riet en ik lazen in de krant dat er een run was op legpuzzels. We kwamen meteen op een idee

**JOURNALISTE
MARJAN VAN DEN
BERG IS GETROUWD
EN HEEFT DRIE
DOCHTERS EN DRIE
KLEINKINDEREN.**

“En? Hoeveel puzzels heb jij de afgelopen maanden gelegd?” Ze vraagt het met pret in haar ogen. Want ze verliet ergens eind november ons dorpskerkje annex buurthuis met vijf puzzels en kwam nog een keer terug om andermaal dat maximum aantal mee te nemen. Toen ze me gedag zwaaide, riep ze: “Voorlopig hebben jullie geen last van me!”

Dat klopt. Ik heb haar ruim twee maanden niet gezien.

“Kind, ik heb me drie slagen in de rondte gepuzzeld,” vertelt ze.

“Wat hadden jullie dat goed georganiseerd!”

En dat hadden we. Jan, buurvrouw Riet en ik lazen in de krant dat er een run was op legpuzzels in speelgoedwinkels. ‘Niet aan te slepen,’ verklaarden managers van filialen, terwijl ze poseerden met stapels puzzels die ze in de schappen propten. We kwamen meteen op een idee. Want naast alle boeken die we inzamelen voor de jaarlijkse tweedehands boekenbeurs die vanwege corona niet kon doorgaan, komen er altijd puzzels binnen. Dit jaar extreem veel. Grotendeels een erfenis van een puzzelfanaat die bijna tweehonderd puzzels op zolder had staan. Dat groeide aan tot een totale voorraad van ruim driehonderd puzzels. Ze namen een enorm deel van onze opslagruimte voor boeken in beslag en op boekenmarkten verkoop je ze nauwelijks, leert de ervaring ons.

Dus gooiden we ze op een donkere zondag eind november in de verkoop: Voor maar één euro per stuk (jazeker, ook de Jan van Haasteren-puzzels en de Wasgij-exemplaren!) en maximaal vijf per persoon. Eén looprichting: voor de kerk in en achter de kerk weer uit. Dan mocht je natuurlijk wel rond de kerk rennen, opnieuw aansluiten en nog een rondje maken. Verder: mondkapje verplicht en anderhalve meter alstublieft.

Om tien uur gingen we open en om twaalf uur hadden we er nog tien over. Zelfs al kwamen er tussendoor nog mensen tassen met puzzels brengen, van louter blijdschap dat ze nieuwe konden halen en oude konden inleveren. Iedereen huppelde. Aan het eind vonden we vijf stukjes op de stenen kerkvloer. Die liggen in een plastic bakje te wachten op puzzelaars die komen klagen.

“Eind van dit jaar doen jullie het toch wel weer, hè?” vraagt ze. Ja. Dat doen we. Je legt zo’n puzzel, breekt hem af, levert hem in en koopt een nieuwe voor een euro. Wie wil dat niet?

“Jij hebt natuurlijk ook de mooiste kunnen uitzoeken,” plaagt ze.

Ik lach maar wat. Feit is, ik heb geen enkele puzzel gelegd. Ik heb die donkere maanden een beetje geschilderd. Naar m’n kippen zitten kijken. Mondkapjes genaaid. *The crown* gebingewacht. En gebreid. Dat babydekentje moet af. Het is mei voordat je het weet.